

Γεώργιος Βιζυηνός: 15/4/1896...15/4/2019
123 χρόνια από το θάνατο του λογοτέχνη...

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 11^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ένας Αποχωρισμός.
Ένα Όνειρο.¹

«...Και τρέχ' η στράτα, σα νερό...»

Τ. 174 15-4-2019

Αποχωρισμός

Η ΜΑΝΝΑ:

Φουρτούνιασεν η θάλασσα
και βουρκωθήκαν τα βουνά!
Είναι βουβά τ' αηδονία μας
και τα ουράνια σκοτεινά,
κι η δόλια μου η ματιά θολή,
παιδί μου, ώρα σου καλή!

Είν' η καρδιά μου κρύσταλλο
και το κορμί μου παγωνιά,
σαλεύ' ο νους μου, σαν δενδρί,
που στέκει αντίκρυ στο χιονιά,
και είναι ξέβαθο πολύ,
παιδί μου, ώρα σου καλή!

Βουΐζει το κεφάλι μου
σαν του χειμάρρου τη βοή!
Ξηράθηκαν τα χείλη μου,
και μου εκόπηκ' η πνοή
σ' αυτό το ύστερο φιλί,
παιδί μου, ώρα σου, καλή!

Να σε παιδέψ' ο πλάστης μου,
κατηραμένη ξενιτειά!
Μας παίρνεις τα παιδάκια μας
και μας αφήνεις στη φωτιά,
και πίνουμε τόση χολή,
όταν τους λέμ' «ώρα καλή!»

ΤΟ ΠΑΙΔΙ:

Φυσά βοριάς, φυσά θρακιάς,
γεννιέται μόρα φοβερή,
με παίρνουν, μάνα, σαν φτερό,
σαν πεταλούδα τρυφερή,
και δεν μπορώ να κρατηθώ
μάνα, μην κλαις,
θα ξαναρθώ!

Βογγούν του κόσμου τα στοιχειά,
σηκώνουν κύμα βροντερό
θαρρείς ανάλειωσεν η γη
και τρέχ' η στράτα, σα νερό,
και γω το κύμα τ' ακλουθώ
μάνα μην κλαις,
θα ξαναρθώ!

Όσες γλυκάδες και χαρές
μας περεχύν' ο ερχομός,

όσες πικράδες και χολές
μας δίν' ο μαύρος χωρισμός!
Ωχ! Ας ημπόργα να σταθώ...
Μάνα μην κλαις,
θα ξαναρθώ.

Πλάκωσε γύρω καταχνιά,
κι ήρθε στα χείλη μ' η ψυχή!
Δος με την άγια σου δεξιά,
δος με συντρόφισσαν ευχή,
να με φυλάγει μη χαθώ,
μάνα, μην κλαις,
θα ξαναρθώ!

Το Όνειρο

Εψές είδα στον ύπνο μου
ένα βαθύ ποτάμι
-Θεός να μην το κάμει
να γίν' αληθινό!
Στην όχθη του στεκόντανε
γνωστό μου παλληκάρι
χλωμό σαν το φεγγάρι
σαν νύχτα σιγανό.

Αγέρας το παράσπρωχνε
με δύναμη μεγάλη
σαν νάθε' να το βγάλει
απ' της ζωής τη μέση.
Και το νερό, π' αχόρταγα
τα πόδια του φιλούσε,
θαρρείς το προσκαλούσε
στ' αγκάλια του να πέσει.

Δεν είν' αγέρας, σκέφτηκα,
και σένα που σε δέρνει.
Η απελπισιά σε παίρνει
κ' η απονιά του κόσμου!-
κ' χύθηκ', απ' το θάνατο
τον δύστυχο ν' αρπάξω...
Ωιμέ! πριν ή προφθάξω
εχάθηκ' απ' εμπρός μου!

Στα ρέματα παράσκυφα
να τότε ευρώ γυρεύω.
Στα ρέματ' αγναντεύω-
το λείψανό μ' αγνό!...
Εψές είδα στον ύπνο μου
ένα βαθύ ποτάμι,
Θεός να μην το κάμει
να γίν' αληθινό!